

METAMORFOSIS

Cada matí, el sol surt per l'est i s'amaga per l'oest, sempre és tot igual, però que passaria si un dia fos al revés? No totes les coses són sempre com s'espera que siguin, i això es pot aplicar a qualsevol argument, animals, natura, o persones.

A la mitologia grega existeix un mite que explica, segons Aristòfanes, l'origen de les ànimes bessones. Diu la llegenda que antigament les persones naixien enganxades per l'esquena, vivint tota la seva existència al costat de la seva mitja taronja, dones amb dones, homes amb homes i homes amb dones. Però quan aquestes criatures van creure's prou fortes per desafiar els déus, Zeus els va castigar tallant-les per la meitat, condemnades a vagar pel món buscant la seva altra part.

Jo no la tinc, aquesta altra part de la que parla. O potser és que jo ocupo tots dos cossos alhora, de dona i d'home. Nascut amb el cos d'una dona, però obligat a sentir-me com un home, em sento perdut entre els cossos de l'univers i la voluntat dels déus. Recordo escoltar les històries de transformacions divines a la mitologia i pensar que, d'alguna manera, els déus havien oblidat la meua metamorfosi i que hauria de fer-la jo mateix.

Si fins i tot els déus canviaven de forma per complir els seus desitjos, per què jo no podia fer-ho també? Potser perquè soc un simple mortal del segle XXI o perquè els déus no existeixen. Però, i si existeixen? Qui ho sap realment, ningú més que ells mateixos.

De vegades em pregunto quin déu he ofès per provocar aquesta crisi constant que pateixo cada dia. Potser Apol·lo? Gairebé tots els seus amants acabaven transformats, Dafne convertida en llorer per escapar d'ell, Jacint transformat en flor després de morir accidentalment, i Ciparís convertit en xiprer per la seva pròpia tristesa.

Si els déus de l'Olimp m'observessin, potser sentirien compassió per mi en contemplar la meua desolació, o potser simplement estic destinat a ser un amant d'Apol·lo oblidat per ell mateix, obligat a transformar-me en una cosa per la qual no havia nascut, però sense poder realitzar-ho.

Només soc un estudiant que s'imagina vivint com Aracne, però sense cap talent extraordinari que destaquí respecte als déus, i jo no tindria la gosadia de desafiar-los i acabar penedit per les decisions que ells prenguin sobre mi. De totes maneres, soc conscient que avui dia hi ha mètodes per fer-ho de forma científica, però després de tots aquests anys he idealitzat la meua vida i continuo pensant i tenint esperança que en algun moment els deus se'm mostraran i faran el meu somni realitat, m'ajudaran a sentir-me còmode, si no fos així, per què he sigut creat, sinó per viure en el seu món que ells ens han donat i modelat per a nosaltres?

Pel que sembla estic en un poema èpic en què m'he vist atrapat i no podré sortir de cap forma excepte per mi mateix, perquè fa disset anys que espero que ells m'ajudin, però mai ho han fet, potser finalment ha arribat el moment de demanar ajuda a persones reals i que existeixen i es preocupen per mi i d'aquesta manera poder arribar a ser feliç.